

Tyhjän tilan yllätys

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Joitakin tosi hämmästyttäviä sovintojakin on löytynyt. Yllättävää kyllä ne ovat avautuneet hetkinä, jolloin jokainen osapuoli (me mukaanluettuna) on luopunut toivosta. Kaikki yrittämiset, hyvät aikomukset ja lupaukset on käytetty loppuun. Kaikki yritykset ymmärtää ja löytää yksimielisyys taustalla olevista ongelmista ovat päättäneet ja jäljelle on jäänyt vain antautunut viimeinen huokaus: *“Ei tästä tule enää yhtään mitään.”*

Näissä hetkissä on jotain tosi pelottavaa. Kuolema on läsnä mahdollisen murhan tai itsemurhan muodossa, tai sitten vain äärimmäisen epätoivon kalmanvarjoisessa hahmossa. Jokainen uskoo mahdollisen toivon löytyvän, jos koskaan, vasta kaukana tulevaisuudessa.

En lakkaa koskaan ihmettelemästä kuinka suuria yllätyksiä näihin niin kuolemantyhjiin hetkiin voi mahtua. Yhtäkkiä osapuolet vain saavat armon katsella itseään ja toisiaan uudessa valossa. Joskus näyttää siltä, että kostein silmin näkee paljon selvemmin. Toisen ja itsen muuttamisprojekti on kerta kaikkiaan käyty loppuun eikä kumpikaan ole onnistunut. Näinä hiljaisina hetkinä osapuolten välille syntyikin ennen kokematon sanaton kontakti.

Kuvittele pariskuntaa joka keskinäisen tappelun takia ovat kaataneet veneensä ja vielä veden varassakin jatkavat taisteluaan siitä kumpi on syyllinen siihen, että he nyt ovat hukumassa. Taistelu ei lopu ennen kuin molempien voimat samanaikaisesti uupuvat ja he vajoavat veden alle. Siellä he viimeisen kerran ikään kuin vahingossa tavoittavat toistensa silmät ja jäävät voimattomina katsomaan toisiaan...

Antautunut suru, puhdas katumus, myötätunto ja tuhannet muut tunteet virtaavat katseen kautta kahden kuolevan sydäimestä toiseen.

Me olemme saaneet olla läsnä tällaisissa uskomattomissa hetkissä. Niiden taika ei ole uudessa psykologisessa ymmärtämisessä eikä uuden kommunikaatiotekniikan oppimisessa. Joku kuoleman eloon pelästyttämä alkukuuleminen ja näkeminen on vain tullut takaisin. Sen mukana on herännyt henkiin arka, alaston ja suojatön luottamuksen lapsi. Se ei ole syntynyt mistään annetusta lupauksesta. Se ei ole edes syntynyt tässä hetkessä. Kukaan ei tunnu tietävän sen ikää. Ehkä se on ikuinen. Me vain löysimme sen keskeltämme, kun viimeisen taistelun pöly oli laskenut.

Luottamus, luottamus, eikö sinua mikään pahuus voi todellakaan hävittää maan päältä.

Tällaisina hetkinä kaikki psykologiset temput ja teorit joutuvat häpeään. Tätä lasta ei pihdeillä ei tunnelmavalloilla synnytetä. Kun tällainen kohtaaminen tapahtuu pitkän sodan jälkeen, jonka molemmat ovat hävinneet, kukaan ei erehdy kiittämään siitä itseään. Sodan jälkeinen vaivalloinen rakennustyö voi kuitenkin alkaa.

Tänä vuonna täällä on ollut ahkerassa käytössä Mirja Kuivaniemen toimittama kirja Väkivallasta Vapaaksi, jossa naiset kertovat kokemuksistaan (Kirjayhtymä -96). Saimme sen lahjaksi eräältä ystävältämme, joka on käynyt läpi vastaavia prosesseja. Iloksemme huomasimme että nimimerkillä Ulla-Kristiina kirjoittanut nainen kertoi saaneensa merkittävää apua häpeää käsitelleestä Ystäväkirjastani.